

“De mensen die ik spreek zoeken naar troost en moed”

LEIDEN - Geestelijk verzorgers zijn gespecialiseerd in de begeleiding van patiënten in hun omgaan met persoonlijke levensvragen. Het leven wordt er niet eenvoudiger op als artsen een behandeling in het ziekenhuis voorstellen. Voor een besluit tot opname moet de patiënt toestemming geven, maar dat is niet altijd makkelijk. Het uitgangspunt van geestelijk verzorgers is dat het besluit tot opname geen garantie geeft voor een goede afloop, maar dat de herinnering aan een zorgvuldige keuze blijvend troost kan geven.

door Ella Veenstra-Monteban

Ik heb pastor Hans Evers benaderd, hoofd van de Dienst Geestelijke Verzorging in het LUMC. Hoe opereert deze dienst in deze moeilijke tijden van het coronavirus? We hebben immers te maken met

Pastor Hans Evers aan het werk in het LUMC (Foto: pr).

afstand houden en afgrendeling en spaarzaam contact. Bovendien moeten in de gesprekken de mensen zich beschermen met pakken, mondkapjes e.d. Evers: “De medewerkers van de dienst spreken de patiënten op alle afdelingen. Zij hebben extra aandacht voor mensen die onverwacht worden opgenomen en voor mensen die lang in het ziekenhuis moeten liggen. De patiënten die zijn opgenomen op de corona-afdelingen krijgen binnen 24 uur informatie over de mogelijkheid van geestelijke verzorging. Bij beademingsproblemen die het spreken onmogelijk maken geldt dat ook voor de familie van patiënten.”

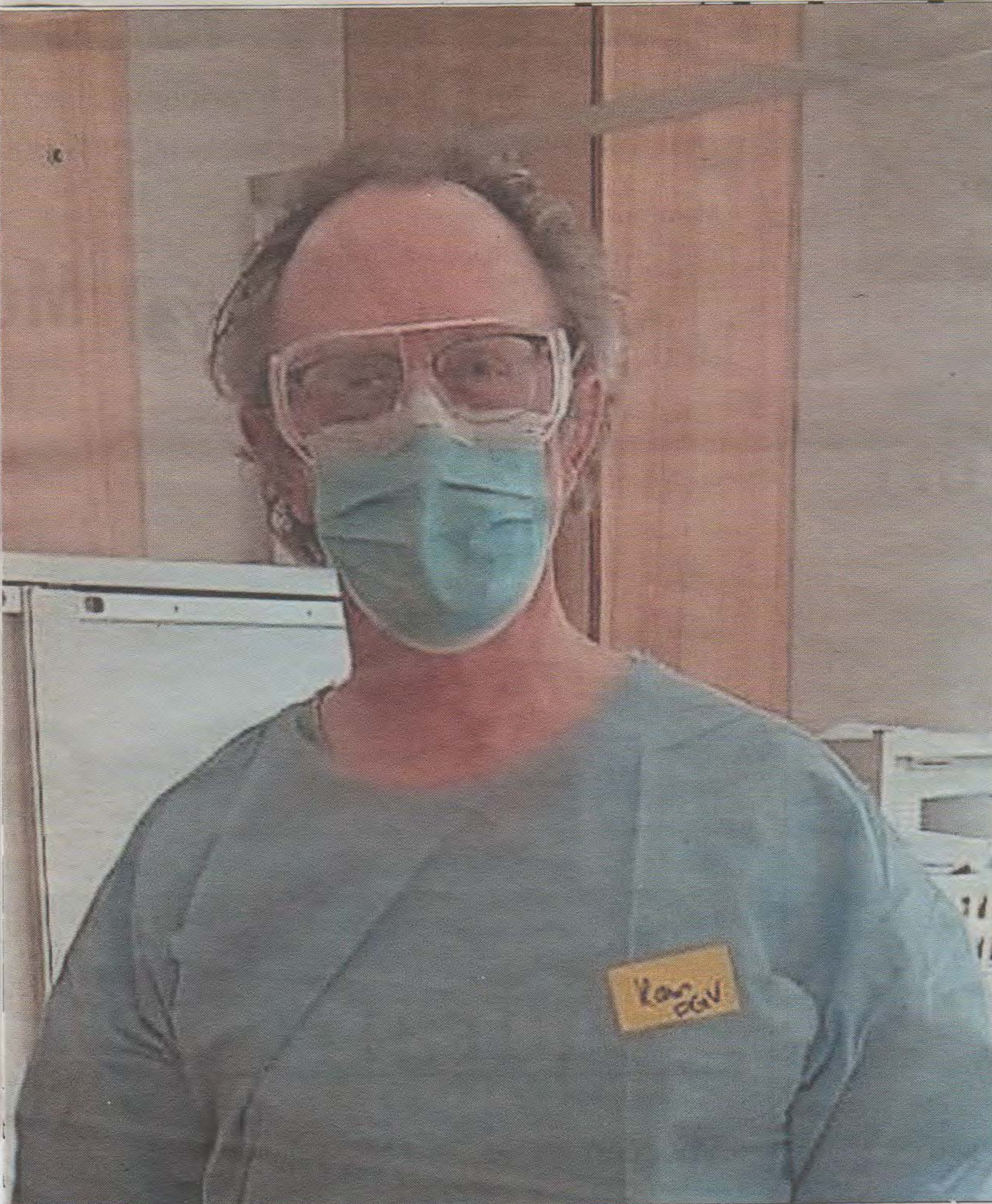
“Als de patiënten of hun contactpersonen dat willen, komen er afspraken voor vervolgesprekken, soms

wel tot een maand of langer. Wanneer mensen niet langer op de IC liggen, bezoeken wij ze op de gewone afdelingen. De ervaring van deze intensieve maar ook extreme zorg geeft veel stof voor gesprekken en denkwerk. Ook bij het afscheid van een dierbare begeleiden we de familie. Na het ontslag kunnen er ook nog gesprekken plaatsvinden. In de afgelopen maanden werkten we alle dagen van de week en op alle tijden van de dag. Deze crisis bracht wel een nieuw en blijvend besef van de noodzaak en urgentie van geestelijke verzorging.”

Ik vraag pastor Evers waarin het pastorale werk in een ziekenhuis verschilt met gewoon pastoraat in een kerkgemeenschap?

Evers: “Traditionele behoeften aan kerkelijke presentie staan bij de patiënten niet op de voorgrond maar wel de behoefte aan verheldering van de persoonlijke betekenis van wat hun overkomt. Daarbij komen vooral een gevoel van machteloosheid en kwetsbaarheid en van sterfelijkheid ter sprake. Hoe is het leven draagbaar in deze omstandigheden? De mensen die ik spreek zoeken naar troost en moed en zijn minder bezig met het waarom en hoe.” Evers vervolgt: “Wij vinden het in deze tijd niet vanzelfsprekend om patiënten geestelijke verzorging aan te bieden. De gesprekken komen pas tot stand als de patiënt geïnformeerd is over de mogelijkheid van geestelijke verzorging. 90% van hen vindt die informatie door middel van folders of internet. Wij zijn daarbij zo bescheiden mogelijk en leggen altijd uit dat het gaat over het stilstaan bij hun eigen verhaal.”

Elke zondag is er een kerkelijke dienst in het ziekenhuis. Meditatieconcerten en kerkdiensten wisselen elkaar af. Vanaf het begin van de corona crisis zijn die gestopt. Zodra alles veilig is, starten ze weer. Het is allemaal laagdrempelig en er is altijd veel belangstelling voor. Een grote groep vrijwilligers helpt ons bij de organisatie. De patiënten en wij zijn dankbaar voor deze inzet”. ●

Pastor Hans Evers aan het werk in het LUMC (Foto: pr).